तथा कृच्छ्रगतं दृष्ट्वा कर्णं दुर्य्योधनो नृपः । वेपमान इव क्रोधाद्व्यादिदेशाथ दुर्जयं ।
गच्छ दुर्जय राधेयं पुरो ग्रसति पाण्डवः । जहि त्वरकं क्षिप्रं कर्णस्य बलमादधत् ।
एवमुक्तस्तथेत्युक्त्वा तव पुत्रस्तवात्मजं । अभ्यद्रवद्भीमसेनं व्यासक्तं विकिरञ्छरैः ।
स भीमं नवभिर्व्वाणैरश्वानष्टभिरार्द्दयत् । षड्भिः सूतं त्रिभिः केतुं पुनस्तञ्चापि सप्तभिः । ५४९५
भीमसेनोऽपि संक्रुद्धः साश्वयन्तारमाशुगैः । दुर्जयं भिन्नमर्म्माणमनयद्यमसादनं ।
स्खलद्धृतं चितौ क्षिप्तं चेष्टमानं यथोरगं । रुदन्नार्त्तस्तव सुतं कर्णश्चक्रे प्रदक्षिणं ।
स तु तं विरथं कृत्वा स्मयन्नत्यन्तवैरिणं । समाचिनोद्बाणगणैः शतघ्नीमिव शङ्कुभिः ।
तथाऽप्यतिरथः कर्णो भिद्यमानः स सायकैः । न जहौ समरे भीमं क्रुद्धरूपं परन्तपः ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि जयद्रथबधपर्व्वणि कर्णभीमयुद्धे त्रयस्त्रिंशदधिकशततमोऽध्यायः ॥ १३३ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ सर्व्वथा विरथः कर्णः पुनर्भीमेन निर्जितः । रथमन्यं समास्थाय सद्यो विव्याध पाण्डवं । ५५००
महागजाविवासाद्य विषाणाग्रैः परस्परं । शरैः पूर्णायतोत्सृष्टैरन्योऽन्यमभिजघ्नतुः ।
अथ कर्णः शरव्रातैर्भीमसेनं समार्पयत् । ननाद बलवन्नादं पुनर्व्विव्याध चोरसि ।
तं भीमो दशभिर्व्वाणैः प्रत्यविध्यदजिह्मगैः । पुनर्व्विव्याध विंशत्या शराणां नतपर्व्वणां ।
कर्णस्तु नवभिर्भीमं विद्ध्वा राजन्स्तनान्तरे । ध्वजमेकेन विव्याध सायकेन शितेन ह ।
सायकानां ततः पार्थं त्रिषष्ट्या प्रत्यविध्यत । तोत्त्रैरिव महानागं कशाभिरिव वाजिनं । ५५०५
सोऽतिविद्धो महाराज पाण्डवेन यशस्विना । सृक्कणी लेलिहन् वीरः क्रोधसंरक्तलोचनः ।
ततः शरं महाराज सर्व्वकायावदारणं । प्राहिणोद्भीमसेनाय वधायेन्द्र इवाशनिं ।
स निर्भिद्य रणे पार्थं सूतपुत्रधनुश्च्युतः । अगच्छद्दारयन् भूमिं चित्रपुङ्खः शिलीमुखः ।
ततो भीमो महाबाहुः क्रोधसंरक्तलोचनः । वज्रकल्पां चतुष्किष्कुं गुर्व्वीं रुक्माङ्गदीं गदां ।
प्राहिणोत् सूतपुत्राय षडश्रिमविचारयन् । तया जघानाधिरथेः सदश्वान् साधुवाहिनः । ५५१०
गदया भारतः क्रुद्धो वज्रेणेन्द्र इवासुरान् । ततो भीमो महाबाहुः क्षुराभ्यां भरतर्षभ ।
ध्वजमाधिरथेश्छित्त्वा सूतमभ्यहनच्छरैः । हताश्वसूतमुत्सृज्य स रथं पतितध्वजं ।
विस्फारयन् धनुः कर्णस्तस्थौ भारत दुर्म्मनाः । तत्राद्भुतमपश्याम राधेयस्य पराक्रमं ।
विरथो रथिनां श्रेष्ठो वारयामास यद्रिपुं । विरथं तं नरश्रेष्ठं दृष्ट्वाऽधिरथिमाहव ।
दुर्य्योधनस्ततो राजन्नभ्यभाषत दुर्मुखं । एष दुर्मुख राधेयो भीमेन विरथीकृतः । ५५१५
तं रथेन नरश्रेष्ठं सम्पादय महारथं । दुर्य्योधनवचः श्रुत्वा ततो भारत दुर्मुखः ।
त्वरमाणोऽभ्ययात् कर्णं भीमञ्चावारयच्छरैः । दुर्मुखं प्रेक्ष्य सङ्ग्रामे सूतपुत्रपदानुगं ।
वायुपुत्रः प्रहृष्टोऽभूत्सृक्कणी परिलेलिहन् । ततः कर्णं महाराज वारयित्वा शिलीमुखैः ।
दुर्मुखाय रथं शीघ्रं प्रेषयामास पाण्डवः । तस्मिन् क्षणे महाराज नवभिर्नतपर्व्वभिः ।
सुमुखैर्दुर्मुखं भीमः शरैर्निन्ये यमक्षयं । ततस्तमेवाधिरथिः स्यन्दनं दुर्मुखे हते । ५५२०